

Υπόθεση C-281/02

Andrew Owusu
κατά

**N. B. Jackson, ασκούντος εμπορία υπό την επωνυμία
«Villa Holidays Bal-Inn Villas», κ.λπ.**

[αίτηση του Court of Appeal (England & Wales) Civil Division
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Σύμβαση των Βρυξελλών — Εδαφικό πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως των Βρυξελλών — Άρθρο 2 — Διεθνής δικαιοδοσία — Ατύχημα που συνέβη σε τρίτο κράτος — Σωματική βλάβη — Αγωγή που ασκήθηκε σε συμβαλλόμενο κράτος κατά προσώπου το οποίο έχει την κατοικία του στο εν λόγω κράτος και κατά άλλων εναγομένων οι οποίοι έχουν την κατοικία τους σε τρίτο κράτος — Ένσταση του *forum non conveniens* — Ασυμβίβαστο με τη Σύμβαση των Βρυξελλών»

Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα P. Léger της 14ης Δεκεμβρίου 2004 . . . I - 1386

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 1ης Μαρτίου 2005 . . . I - 1445

Περίληψη της αποφάσεως

1. Σύμβαση για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων — Διεθνής δικαιοδοσία — Διαφορά μεταξύ διαδίκων που κατοικούν στο ίδιο συμβαλλόμενο κράτος, η οποία εμφανίζει συνδετικά στοιχεία με τρίτο κράτος — Εφαρμογή του άρθρου 2 της Συμβάσεως (Σύμβαση των Βρυξελλών της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, άρθρο 2)

2. Σύμβαση για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων — Διεθνής δικαιοδοσία — Διεθνής δικαιοδοσία του δικαστηρίου ενός συμβαλλομένου κράτους, η οποία θεμελιώνεται στο άρθρο 2 της Συμβάσεως — Αποποίηση της διεθνούς δικαιοδοσίας κατόπιν ενστάσεως αντλούμενης από τη θεωρία του *forum non conveniens* — Δεν επιτρέπεται
(Σύμβαση των Βρυξελλών της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, άρθρο 2)

1. Το άρθρο 2 της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, εφαρμόζεται στο πλαίσιο διαφοράς ενώπιον των δικαστηρίων ενός συμβαλλομένου κράτους μεταξύ διαδίκων που κατοικούν στο έδαφος του εν λόγω κράτους, η οποία εμφανίζει ορισμένα συνδεδεμένα στοιχεία με τρίτο κράτος, αλλά όχι με άλλο συμβαλλόμενο κράτος, λαμβανομένου υπόψη ότι μια παρόμοια κατάσταση καλύπτει, κατ' αυτόν τον τρόπο, τις σχέσεις μεταξύ των δικαστηρίων ενός και μόνο συμβαλλομένου κράτους και εκείνων ενός μη συμβαλλομένου κράτους και όχι τις σχέσεις μεταξύ των δικαστηρίων περισσότερων συμβαλλομένων κρατών.

έννομης σχέσεως δεν πρέπει, ωστόσο, κατ' ανάγκη να απορρέει, για την εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως, από την εμπλοκή περισσότερων συμβαλλομένων κρατών λόγω της ουσίας της διαφοράς ή της αντίστοιχης κατοικίας των διαδίκων. Η εμπλοκή συμβαλλομένου κράτους και τρίτου κράτους, λόγω, π.χ., της κατοικίας του ενάγοντος και ενός εναγομένου στο πρώτο κράτος και της τελέσεως των επίμαχων πράξεων στο δεύτερο κράτος, είναι και αυτή ικανή να προσδώσει διεθνή χαρακτήρα στην επίμαχη έννομη σχέση.

Εξάλλου, ο καθορισμός του δικαστηρίου ενός συμβαλλομένου κράτους ως δικαστηρίου έχοντος διεθνή δικαιοδοσία λόγω του ότι ο εναγόμενος έχει την κατοικία του στο έδαφος του εν λόγω κράτους, ακόμη και επί διαφοράς που συνδέεται, τουλάχιστον εν μέρει, λόγω του αντικειμένου της ή της κατοικίας του ενάγοντος, με τρίτο κράτος, δεν είναι ικανός να επιβάλει υποχρέωση στο τελευταίο κράτος, οπότε δεν θίγεται η αρχή ότι οι συνθήκες δεσμεύουν μόνον τα συμβαλλόμενα μέρη.

Συγκεκριμένα, καίτοι η ίδια η εφαρμογή των κανόνων διεθνούς δικαιοδοσίας της Συμβάσεως απαιτεί, βεβαίως, την ύπαρξη στοιχείου αλλοδαπότητας, ο διεθνής χαρακτήρας της επίμαχης

(βλ. σκέψεις 25-26, 30-31, 35)

2. Η Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, απαγορεύει σε δικαστήριο συμβαλλομένου κράτους να αποποιηθεί τη διεθνή δικαιοδοσία την οποία αντλεί από το άρθρο 2 της εν λόγω Συμβάσεως με το σκεπτικό ότι δικαστήριο μη συμβαλλομένου κράτους είναι καταλληλότερο για την εκδίκαση της περί ης πρόκειται διαφοράς, ακόμη και αν δεν τίθεται ζήτημα διεθνούς δικαιοδοσίας δικαστηρίου άλλου συμβαλλομένου κράτους ή η ως άνω διαφορά δεν έχει κανένα άλλο συνδετικό στοιχείο με άλλο συμβαλλόμενο κράτος.

Συγκεκριμένα, δεν έχει προβλεφθεί από τους συντάκτες της Συμβάσεως ένσταση αντλούμενη από τη θεωρία του *forum non conveniens* και η εφαρμογή της εν λόγω θεωρίας θα ήταν ικανή να θίξει την προβλεψιμότητα των κανόνων περί διεθνούς δικαιοδοσίας τους οποίους θεσπίζει η Σύμβαση και, κατά συνέπεια, την αρχή της ασφαλείας δικαίου ως θεμέλιο της ως άνω Συμβάσεως. Επιπλέον, αν γινόταν δεκτή η ένσταση του *forum non conveniens*, τούτο θα ενείχε τον κίνδυνο να θιγεί η ομοιόμορφη εφαρμογή των κανόνων περί διεθνούς δικαιοδοσίας που περιλαμβάνονται στη Σύμβαση και η έννομη προστασία των εγκατεστημένων στην Κοινότητα προσώπων.

(βλ. σκέψεις 37, 41-43 και διατακτ.)